

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci žalobce: **S. M.**, zastoupeného JUDr. Vítem Vohánkou, advokátem, se sídlem Na Zámecké 457/5, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2007, č. j. 2007/47776 - 212, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2009, č. j. 3 Cad 58/2007 - 55,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Vítu Vohánkovi, advokátovi, se sídlem Na Zámecké 457/5, Praha 4, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 960 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Podanou kasační stížností směřuje žalobce proti shora označenému rozsudku, kterým byla zamítnuta jeho žaloba ze dne 23. 7. 2007 proti rozhodnutí žalované, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru sociálních věcí, o zamítnutí žádosti o obnovu řízení.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost, v níž namítá, že správní orgán prvního i druhého stupně věc nesprávně posoudili, řádně se jí nezabývali a jejich rozhodnutí pak nejsou řádně odůvodněna. Stěžovatel vyjadřuje nesouhlas s tím, že správní orgány opakovaně zamítají jeho žádosti o přiznání dávky

sociální péče, aniž by se věci důkladně zabývaly. Stěžovatel dále bez bližší specifikace uvádí, že mu bylo žalovaným odepřeno právo jednat osobně před správním orgánem a vyjadřovat se ke všem skutečnostem a právo být zastoupen advokátem. Stěžovatel rovněž namítá vady řízení před správním orgánem, spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty, z níž správní orgán vycházel, byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem tak, že to mohlo ovlivnit zákonnost těchto rozhodnutí. Stěžovatel tvrdí, že mu bylo v řízení před městským soudem odepřeno právo na veřejné projednání věci a nemohl se tak k celé záležitosti vyjádřit. Stěžovatele zastupoval v řízení o žalobě i o kasační stížnosti soudem ustanovený advokát, kterého si stěžovatel sám zvolil.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil přípustnost kasační stížnosti ve světle formálních náležitostí na ni kladených soudním řádem správním. Dospěl k závěru, že kasační stížnost byla podána včas osobou k tomu oprávněnou, která byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel je rovněž pro řízení o kasační stížnosti řádně zastoupen ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. a uplatnil kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou, zda se v posuzovaném případě nenaplnily podmínky pro přerušení řízení. Podle § 48 odst. 2 písm. f) s. ř. s. může předseda senátu řízení usnesením přerušit, jestliže zjistí, že probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé nebo takové řízení sám vyvolá. Čtvrtý senát Nejvyššího správního soudu v jiné věci stěžovatele usnesením ze dne 8. 10. 2009, č. j. 4 Ads 93/2009 - 199, podle § 17 s. ř. s. předložil rozšířenému senátu spornou právní otázku, a to zda je účastník, který nemá způsobilost k právním úkonům v plném rozsahu, způsobilý samostatně činit úkony v řízení ve správním soudnictví, nebo zda takový účastník nemá procesní způsobilost a musí být zastoupen opatrovníkem. Rozšířený senát o této otázce doposud nerozhodl. Šestý senát Nejvyššího správního soudu pak v jiné věci stěžovatele usnesením č. j. 6 Ads 145/2009 - 242 ze dne 8. 12. 2009 přerušil řízení do rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu o výše citované právní otázce předložené čtvrtým senátem Nejvyššího správního soudu. V nyní posuzovaném případě dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že přerušení tohoto řízení není nezbytné, neboť je posuzována procesní otázka, spočívající v tom, zda nastaly podmínky k obnově řízení. Nejvyšší správní soud je rovněž přesvědčen, že procesní práva stěžovatele jsou dostatečně chráněna tím, že byl stěžovateli soudem ustanoven zástupce - advokát, který jej zastupoval v řízení o správní žalobě a zastupuje i v řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud při zvažování, zda pokračovat v řízení či jej přerušit, neopomněl ani zásadu hospodárnosti a právo stěžovatele na vyřízení věci bez zbytečných průtahů. S přihlédnutím ke všem zvažovaným okolnostem Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v této věci nevystává otázka procesní způsobilosti stěžovatele s takovou naléhavostí jako ve věci vedené pod sp. zn. 4 Ads 93/2009 a pod sp. zn. 6 Ads 145/2009 a přistoupil k meritornímu posouzení podané kasační stížnosti.

Podle § 100 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, „řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže

a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo

b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování“.

Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že stěžovatel věcně napadá původní správní rozhodnutí ve věci jeho sociálních dávek, které však již bylo soudně přezkoumáno. Stěžovatel pak ani ve své žalobě, ani ve své kasační stížnosti netvrdí nové skutečnosti ani nepředkládá důkazy, které v původním správním řízení nebyly uplatněny. Stěžovatel rovněž netvrdí, že by byla obnova správního řízení odůvodněna zrušením či změnou podkladového rozhodnutí. Stěžovatel tedy ve správním ani v soudním řízení netvrdil a nedokázal naplnění podmínek obnovy řízení. Nejvyšší správní soud tedy nemůže než potvrdit závěry napadeného správního i soudního rozhodnutí spočívající v tom, že nenastaly podmínky pro obnovu řízení před správním orgánem podle § 100 odst. 1 správního řádu. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. tedy není naplněn.

Nejvyšší správní soud se pak zabýval i námitkou stěžovatele, že mu bylo v řízení před městským soudem odepráno právo na veřejné projednání věci a nemohl se tak k celé záležitosti vyjádřit. Městský soud v posuzované věci nařídil jednání a stěžovatele řádně k jednání předvolal. Stěžovatel požádal o odročení jednání a v žádosti odkázal na § 39 odst. 1, § 64, § 103 a § 83 s. ř. s., avšak neuvedl žádný věcný důvod, proč o odročení jednání žádá. Právní zástupce stěžovatele se k žádosti o odročení připojil, aniž by tuto žádost jakkoli upřesnil. Městský soud se rozhodl ve věci jednat za nepřítomnosti stěžovatele s odkazem na § 49 odst. 3 s. ř. s., podle nějž neúčast řádně předvolaných účastníků nebrání projednání a skončení věci, nejsou-li důvody pro odročení podle § 50 s. ř. s. Městský soud neshledal žádné důvody pro odročení jednání, a proto jednal v nepřítomnosti stěžovatele, avšak za účasti jeho právního zástupce a zástupce žalovaného. Nejvyšší správní soud neshledal v popsaném postupu městského soudu žádných vad, proto není kasační stížnost důvodná ani dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud tedy z důvodů výše uvedených dospěl k závěru, že podaná kasační stížnost není důvodná, a proto mu nezbylo než kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud dále rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. o nákladech řízení o kasační stížnosti. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Právo na náhradu nákladů však nenáleží ani žalovanému, ačkoliv měl ve věci plný úspěch, neboť přiznání nákladů řízení správnímu orgánu ve věcech pomoci v hmotné nouzi je podle § 60 odst. 2 s. ř. s. vyloučeno.

Stěžovateli byl usnesením Městského soudu v Praze č. j. 3 Cad 58/2007 - 26 ze dne 10. 6. 2008 ustanoven pro řízení o kasační stížnosti zástupce JUDr. Vít Vohánka, se sídlem Na Zámecké 457/5, Praha 4. Tomu Nejvyšší správní soud přiznal podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání písemného podání soudu týkajícího se věci samé podle § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném k datu provedení úkonu. Výše odměny za jeden úkon právní služby činí

podle § 7 bod 2. ve spojení s § 9 odst. 2 a 3 písm. f) advokátního tarifu 500 Kč. Dále náleží ustanovenému zástupci stěžovatele paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci na odměně za zastupování a náhradě hotových výdajů 800 Kč. Protože je ustanovený zástupce plátcem daně z přidané hodnoty, náleží mu rovněž podle § 35 odst. 8 s. ř. s. částka, kterou je z přiznané odměny na této dani povinen odvést. Celkem tedy ustanovenému zástupci náleží 960 Kč. Pro zaplacení odměny soud stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. června 2010

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

senátu